

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΡΕΤΗ ΖΟΥΛΙΑ

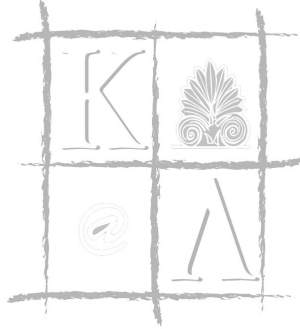
13^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ»

Ο κάθε σκύλος έχει ένα όνειρο, άλλος να κοιμηθεί μια ολόκληρη μέρα, άλλος να ζήσει μια ζωή ελεύθερος στη φύση και άλλος να φάει κόκαλο απ' το χέρι του πρωθυπουργού. Υπάρχουν όμως σκύλοι που έχουν διαφορετικά όνειρα και συγκεκριμένα, υπάρχει κάπου σε μια πόλη, ένας σκύλος που έχει ένα πολύ, πάρα πολύ ξεχωριστό όνειρο...

Γεια σας, είμαι ο Ντόμπι! Ζω σ' ένα ωραίο σπίτι με μεγάλο κήπο. Η οικογένειά μου είναι σχετικά μικρή, αφού είμαστε μόνο πέντε άτομα, αν βάλεις και μένα μαζί, γιατί και εγώ είμαι μέλος της οικογένειας. Τουλάχιστον έτσι νομίζω, αφού είμαι παρών σε όλες τις οικογενειακές φωτογραφίες. Από τα μέλη της οικογένειας πιο πολύ αγαπώ την Ναταλία, τη μεγαλύτερη κόρη της μαμάς. Είναι η μόνη που μου βάζει παραπάνω φαγητό. Όμως τότε είναι που βρίσκει τον μπελά της, επειδή η μαμά της λέει πως έχω παχύνει. Υπερβολές! Λίγη κοιλίτσα έχω και είμαι μια χαρά για την ηλικία μου. Μπορεί όμως εγώ να είμαι μικρός, αλλά έχω μεγάλα όνειρα! Εμένα το όνειρό μου είναι πιο παράξενο από των άλλων σκύλων. Κι όπως λέει ο κολλητός μου το περιστέρι, το όνειρό μου είναι τρελό, παράλογο και ακατόρθωτο. Αλλά εγώ μια μέρα θα το πραγματοποιήσω. Πιστεύω πως μια μέρα θα τα καταφέρω...να πετάξω!

Ήθελα να πετάξω από τότε που γνώρισα τον φίλο που το περιστέρι. Τον ζηλεύω πάρα πολύ. Είναι πολύ τυχερός που μπορεί και πετάει. Όταν του λέω όμως, μου λέει ότι δεν είναι και τόσο συναρπαστικό. Αλλά εκείνος είναι πουλί και δεν ξέρει πώς είναι να είσαι κολλημένος στο έδαφος. Μακάρι να ήμουν πουλί. Θα ήθελα πολύ να μάθω πώς είναι η αίσθηση του αέρα στο πρόσωπό μου. Σίγουρα θα διαφέρει πολύ από αυτήν που νιώθω όταν βγάζω το κεφάλι μου απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου! Μα... Νομίζω πως με φωνάζει ο φίλος μου.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΠΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

-Ντόμπιι... πού είσαι καλέ;

-Εδώ είμαι Σφυριχτρούλη.

-Σφυριχτρούλης; Πιο πολύ μου άρεσε το «Φτερούλης».

-Τώρα σου βρήκα άλλο.

-Καλά. Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να μου δώσεις απαραίτητα όνομα.

-Άστο αυτό τώρα. Εγώ έχω άλλο πρόβλημα. Έχω σπάσει το κεφάλι μου να βρω έναν τρόπο να πετάξω αλλά... τίποτα!

-Άντε πάλι τα ίδια! Δεν πρόκειται να πετάξεις, είναι αδύνατον!

Μα όσο αρνητικός είναι ο Σφυριχτρούλης, άλλο τόσο θετικός είμαι εγώ. Ξέρω πως μια μέρα η ευχή μου θα εκπληρωθεί.

Πέρασε η ώρα κι ο φίλος μου έφυγε. Τότε, έτσι στα καλά καθούμενα, άκουσα κάποιον να με φωνάζει. Η φωνή ακουγόταν πίσω απ' τον φράχτη του κήπου. Και τότε, από μια τρύπα του φράχτη, εμφανίστηκε μπροστά μου ένα μεγαλόσωμο πιτμπουλ. Μου είπε πως αν θέλω να πραγματοποιήσω το όνειρό μου πρέπει να πάω απόψε και να σταθώ δίπλα απ' το κατάστημα ρούχων στην πλατεία. Ναι, ξέρω πού είναι! Και θα πάω! Θα έκανα τα πάντα για να πραγματοποιήσω το όνειρό μου!

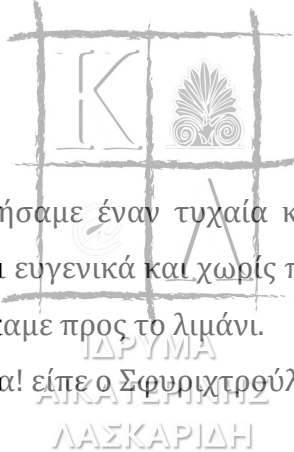
Περίμενα έξω απ' το κατάστημα αρκετή ώρα ώσπου να φανεί κάποιος. Και τότε επιτέλους είδα ένα μικρό σκυλάκι να πλησιάζει. Μου είπε την έλεγαν Μάγγη και ήταν μάγισσα. Της ζήτησα ένα ξόρκι για να πετάξω και μου έδωσε μια λίστα με είκοσι είδη πουλιών.

- Πρέπει να μου φέρεις ένα πούπουλο από κάθε είδος πτηνού που υπάρχει στη λίστα, μου είπε σοβαρά.

Και τότε ξεκίνησε η περιπέτειά μου. Ειδοποίησα τον Σφυριχτρούλη και ξεκινήσαμε μαζί για να βρούμε τα είκοσι είδη πουλιών.

Αρχικά πήγαμε στο δάσος. Ω, Θεέ μου πρώτη φορά βλέπω κάτι τόσο όμορφο! Εννοώ το δάσος. Είναι πανέμορφο! Και τόσα πουλιά!

Πρώτα, πήγαμε στο ποτάμι και προσπαθήσαμε να πάρουμε πούπουλα από τα πουλιά που ήταν εκεί. Ο Σφυριχτρούλης και εγώ πλησιάσαμε κάποια πουλιά που κολυμπούσαν. Ήταν πάπιες και χήνες. Και πραγματικά μας έσκασαν ώσπου να δώσουν τα πούπουλα. Πολύ κουτσομπόλες! Και οι πάπιες και οι χήνες. Ευτυχώς οι

κύκνοι δεν είναι έτσι. Συναντήσαμε έναν τυχαία και είδαμε ότι ήταν στη λίστα. Προσφέρθηκε να μας βοηθήσει ευγενικά και χωρίς πολλές ερωτήσεις. Έτσι φύγαμε από το δάσος και κατευθυνθήκαμε προς το λιμάνι.

-Ωχ! Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα! είπε ο Σφυριχτρούλης.

-Γιατί το λες αυτό;

-Επειδή όλα τα πουλιά που ζουν εδώ και υπάρχουν στη λίστα είναι πολύ παράξενα.

Δυστυχώς ο Σφυριχτρούλης είχε δίκιο. Πολύ παράξενα αυτά τα πτηνά. Ειδικά οι γλάροι και οι πελαργοί. Συναντήσαμε δύο να μαλώνουν για ένα ψάρι. Τους ρωτήσαμε αν μπορούσαν να μας δώσουν ένα από τα πούπουλά τους. Φυσικά αρνήθηκαν. Όμως είχαν ξεπουπουλιαστεί από τον καβγά και μόλις έφυγαν, αρπάξαμε την ευκαιρία και πήγαμε και πήραμε τα φτερά που είχαν αφήσει.

Βράδιασε. Είμαι πολύ κουρασμένος και πεινάω. Τώρα καταλαβαίνω πώς είναι να είσαι αδέσποτος. Εγώ όμως θα γυρίσω κάποια στιγμή στο σπίτι μου, σε αντίθεση με τόσα άλλα σκυλιά που δεν έχουν σπίτι και οικογένεια. Και είδα τόσα πολλά από αυτά στο μικρό ταξίδι μου. Και δεν έδειχναν καθόλου σαν εμένα. Ζήτησα από μια παρέα να μου δώσουν λίγο απ' αυτό που έτρωγαν.

-Βρες μόνος σου να φας μπούλη! Ήταν η απάντησή τους.

Και έτσι, έφυγα. Προσπάθησα να κοιμηθώ. Ο Σφυριχτρούλης είχε κοιμηθεί από ώρα. Και ακολούθησα το παράδειγμά του.

Το πρωί ριχτήκαμε πάλι στη δουλειά. Μας έμεναν ακόμα δεκαπέντε πούπουλα να βρούμε. Και τότε πρόσεξα πως ήταν και το περιστέρι στη λίστα. Τέλεια! Ένα φτερό λιγότερο χωρίς κόπο.

-Τώρα ας πάμε να βρούμε ένα σπουργίτι. Είναι πολύ φιλικά, θα δεις.

Και φυσικά, για άλλη μια φορά, ο φίλος μου είχε δίκιο. Όταν του ζητήσαμε βέβαια να μας δώσει ένα φτερό του, απόρησε και δίστασε λίγο. Ποιο πουλί δεν θα απορούσε άλλωστε;

Τότε, ο Σφυριχτρούλης πέταξε από μπαλκόνι σε μπαλκόνι για να βρει κλουβιά με καναρίνια και παπαγάλους. Και βρήκε. Είναι μάλλον από τα πιο έξυπνα περιστέρια (γιατί ξέρετε αυτά τα πουλιά δεν είναι και τόσο έξυπνα). Πήρε λοιπόν πούπουλα και από τα δύο είδη.

-Ωραία! Τώρα μας μένουν έντεκα, δηλαδή σχεδόν δέκα! Είπα χαρούμενος.

-Μπράβο, είσαι ατσίδα! Με ειρωνεύτηκε ο Σφυριχτρούλης. Όμως, δεν μπορώ να του κρατήσω κακία. Εξάλλου, θα ήμουν χαμένος χωρίς αυτόν.

Τώρα πρέπει να βρούμε ένα κοτέτσι. Μάλιστα. Άντε τώρα να βρεις κότα και κόκορα! Τέλος πάντων θα περάσει κι αυτό. Αρχίσαμε να ρωτάμε όποιον βλέπαμε για το αν υπήρχε κάποιο κοτέτσι εδώ κοντά ή τουλάχιστον κάπου που μπορούσαμε να πάμε. Μας είπαν να ακολουθήσουμε ένα συγκεκριμένο δρόμο και βγήκαμε σε μια μικρή φάρμα. Εκεί είδαμε ένα κοτέτσι και πήγαμε προς το μέρος που ήταν μαζεμένες οι κότες. Όμως ο κόκορας που ήταν εκεί δεν μας φοβήθηκε και μας πλησίασε. Του είπαμε τι ακριβώς θέλαμε και μας κοίταξε καχύποπτα. Απαίτησε να μάθει όλη την ιστορία για να μας δώσει αυτό που θέλαμε. Έτσι, του τα είπαμε όλα και όταν πείστηκε μας έδωσε τα πούπουλα και φύγαμε. Στον δρόμο για την πόλη είδαμε μια κουκουβάγια να κοιμάται σε μια κουφάλα δέντρου.

-Οι κουκουβάγιες είναι τα πιο σοφά πτηνά. Και πιστεύω πως δεν θα την πειράξει αν την ξυπνήσουμε, με συμβούλεψε ο Σφυριχτρούλης.

Έτσι κι έγινε. Η κουκουβάγια ήταν τόσο νυσταγμένη που μας έδωσε χωρίς καμιά δυσκολία ένα από τα φτερά της και αμέσως μετά ξανακοιμήθηκε.

-Ωωωχ! Βόγκηξε ο Σφυριχτρούλης.

-Τι έπαθες καλέ;

-Αναρωτιέμαι πού θα βρούμε στρουθοκάμηλο και φλαμίνγκο.

-Χμμ...Νομίζω έχω τη λύση. Να πάμε στο ζωολογικό κήπο. Ξέρω πού είναι.

Και έτσι πήγαμε στο ζωολογικό κήπο και πήραμε πούπουλα από στρουθοκάμηλο και φλαμίνγκο. Αν και το τελευταίο μας δυσκόλεψε αρκετά. Πολύ μεγάλη ιδέα έχουν τα φλαμίνγκο για τους εαυτούς τους. Χρειάστηκε να το καλοπιιάσουμε για να μας κάνει τη χάρη. Πάντως σημασία έχει που πήραμε τα φτερά. Και τώρα μας μένουν έξι πουλιά για να βρούμε.

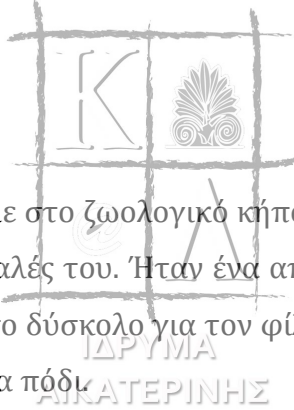
-Κοιμήσου τώρα Ντόμπι και τα υπόλοιπα θα τα πάρουμε αύριο.

-Εντάξει Σφυριχτρούλη. Σ' ευχαριστώ που με βοηθάς.

-Δεν κάνει τίποτα. Εξάλλου είσαι ο κολλητός μου.

Ααααχχχ! Τι ωραία μέρα που έχει σήμερα!

Είμαι έτοιμος να βρω και τα άλλα έξι πούπουλα που μου μένουν και να γυρίσω πίσω στο σπίτι επιτέλους.

Συνεχίσαμε να ψάχνουμε στο ζωολογικό κήπο για να βρούμε ένα παγώνι. Το βρήκαμε αλλά δεν ήταν στις καλές του. Ήταν ένα από τα πιο άσχημα παγώνια που έχω δει. Αλλά δεν ήταν και τόσο δύσκολο για τον φίλο μου να του πάρει ένα φτερό, μιας και ήταν κουτσό απ' το ένα πόδι.

Υστερα κάναμε έναν περίπατο στο πάρκο. Εκεί βρήκαμε ένα καλόκαρδο χελιδόνι και αφού του πήραμε ένα φτερό πήγαμε στη λίμνη του πάρκου. Αχ! Φρέσκο νεράκι. Ευτυχώς! Και ευτυχώς που είχε και δυο απ' τα πουλιά που ψάχναμε. Το σκουφοβουτηχτάρι και τον σταχτοτσικνιά, και έτσι μας έμειναν μόνο δύο!

-Μου φαίνεται πως πρέπει να πάμε σε δάσος πάλι, είπε ο Σφυριχτρούλης.

-Μα γιατί δεν τα πήρες στο προηγούμενο δάσος που είμαστε βρε Σφυριχτρούλη;

-Γιατί δεν βρήκα τέτοια πουλιά εκεί. Άσε τώρα τη μουρμούρα και πάμε στο δάσος. Υστερα θα μπορέσεις να γυρίσεις σπίτι σου.

Πήγαμε λοιπόν στο δάσος και πήραμε τα δύο τελευταία φτερά που μας έμεναν, από δύο τελείως άγνωστα είδη πουλιών για μένα. Τον μελισσοφάγο και τον πυροβασιλίσκο.

Και έτσι γύρισα πίσω στην πόλη μου, και πήγα στο κατάστημα ρούχων να βρω την Μάγγη. Ήταν εκεί. Μόλις με είδε μου είπε πως για να συνεχιστεί το μαγικό πρέπει να της δώσω μια αμοιβή. Πήγα λοιπόν κατευθείαν στο σπίτι μου. -Ω, Ναταλία πόσο μου έλειψες! Όμως θα ξαναφύγω για λίγο.

Παίρνω την τροφή μου στο στόμα μου και τρέχω πίσω στη Μάγγη. Παίρνει την τροφή και αφού την έφαγε μου είπε να κλείσω τα μάτια μου. Τότε εκείνη ψιθύρισε ένα ξόρκι και μετά... Σιωπή. Ανοίγω τα μάτια μου. Η Μάγγη δεν είναι πουθενά. Γυρίζω σπίτι με τ' αυτιά κατεβασμένα και την ουρά κάτω απ' τα σκέλια. Τελικά τα όνειρα δεν πραγματοποιούνται. Μάλλον έπεσα θύμα των απατεώνων. Και έκανα τόσο κόπο. Κρίμα. Τουλάχιστον έχω την οικογένειά μου. Και τον φίλο μου. Αλλά αν μπορούσα να πετάξω... αν μπορούσα...

Μετά από λίγες μέρες ήρθαν καινούριοι γείτονες στο απέναντι σπίτι.

-Έλα σου λέω να τους δεις! Είμαι σίγουρος πως θα σ' αρέσουν!

-Μη με πιέζεις Τσίου(το νέο όνομα του φίλου μου).

-Έλα που σου λέω!

Τελικά μ' έπεισε. Και ευτυχώς που υπάρχει κι ο φίλος μου, ο κολλητός μου το Περιστέρι. Και από 'δω και πέρα τον λέω απλά Περιστέρι.

Οι νέοι γείτονες είχαν μια μικρή σκυλίτσα μαζί τους.

-Γεια, είμαι ο Ντόμπι και είμαι λαμπρόντορ. Καυχήθηκα

-Είμαι η Λούνα. Χάσκι, συστήθηκε.

Και από τότε είμαστε αχώριστοι. «Για πάντα μαζί» είχαμε ορκιστεί και έτσι κι έγινε.

Και ακόμα θυμάμαι, όταν αποκτήσαμε τα πρώτα μας κουταβάκια, πως εκείνη τη νύχτα είδα το πιο όμορφο όνειρο που έχω δει. Είμαστε εγώ και η Λούνα, δίπλα δίπλα, και πετάμε, πετάμε ψηλά στον απέραντο, γαλάζιο ουρανό...

Τελικά τα όνειρα, άμα πιστεύεις σ' αυτά, γίνονται αληθινά. Εσείς; Πιστεύετε;